

Barcelona, 28 d'abril del 1946

SUMARI

- 1er. - Editorial
- 2on. - Reunió del C.D. d'E.R. a Catalunya
- 3er. - J.E.R.E.C.
- 4rt. - Comentari i notícies internacionals

Editorial

EN PRIETO S'HA TRET LA CARETA

Durant els set anys sinistres de dominació militarista, s'ha divulgat un tòpic, lamentable fins a la desesperació pel ciutadà normal, i motiu de satisfacció, secreta i pública, pel vampirisme imperant: "Els republicans, no s'entenen". Aquest tòpic, prenia com a base les divergències de criteri derivades de la constitució democràtica dels Partits.

Ara, una fracció del Partit socialista espanyol -els quatre escolans que canten les absoltes al cadàver de Prieto-, han manifestat llur repugnància a les gestions fetes pel senyor Giral, prop del Partit Comunista i dels Representants dels Governos autònoms de Catalunya i del País Basc, per tal d'ampliar el Govern de la República Espanyola. Heu's-ací el "quid" de la campanya de descrèdit que, des de l'exterior, s'ha realitzat contra el règim republicà: les males arts d'Indalecio Prieto, apuntalades pel seu talent sempre agut per a trobar frases i per la malícia de gat vell en la política de tipus borbònic. Si la reacció té, a la Península, un suport decidit en la llefiscosa figura de Franco, a l'exterior ha trobat l'element que, conscient o inconscientment, potser amb més eficiència que cap altre, podia sostenir el feixisme, escampant continuament la confusió entre els rengles democràtics: aquest és Indalecio Prieto.

És que, Prieto, representa el prototipus d'aquell socialisme, estil "Juan José", fomentat per la pròpia burgesia per a que doni el pit i faci de para-xocs del capitalisme, no pas, precisament, contra el comunisme, sinó contra tota idea politico-social moderna.

No és pas d'avui que coneixem el socialista Prieto, l'onomic del nacionalisme base i sorvidor del capitalista Echevarrieta. Era propietari de "El Liberal" de Bilbao, si s'en pot dir propietari l'ésser el testafarro de la plataforma publicitària que pagava l'osmentat plutòcrata. Durant la seva actuació, ja s'ha vist la feina que ha fet: molta habilitat política i dialèctica, però si els obrers haguessin hagut de confiar-se d'ell, pobra classe treballadora!

Nosaltres, els catalans, ja el coneguérem a l'hora de votar l'Estatut de Catalunya. L'unitarisme més rabiós s'ha ajuntat, sempre, a la seva porfídia de polític insincere i audaç i prefereix la permanència de l'opressió totalitària a l'Estat espanyol, abans de veure's obligat a reconèixer la normalitat d'un Govern republicà, contra el qual s'esforça, davant del món, per a treure-li prestigi.

Prieto, a la fi, s'ha tret la careta. Aquest fet, tard o d'hora, havia d'arribar. Per damunt l'interès dels obrers i de les aspiracions dels pobles ibèrics, cova fèbries seculares i renèmies personals que dicten la seva conducta. A Catalunya ja el coneixiem.